

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **JUDr. V. M.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2009, čj. 10314/UP/2009/Vm, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Real Centrum CZ s. r. o., se sídlem Pražská 163, 500 04 Hradec Králové, zastoupená JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha – Karlín, adresa pro doručování: Resslova 1253, 500 02 Hradec Králové, 2) G. K., 3) Ing. R. S., 4) M. K., 5) MUDr. V. G., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 1. 2011, čj. 30 A 1/2010 - 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Spor v tomto řízení je veden o stavbu „Villa dům“ na pozemcích st. p. č. 3757, p. č. 1132/134, 1132/162, 1136/4, 1137/5, 1137/15, 1187/3, 1187/4, 1758/1, 1759/1 a 1759/3 v ulici Na Rybárně, obec Hradec Králové, katastrální území Pražské předměstí. Vlastníci bytů v sousedním villa domě v B. ulici č. p. 1692/57A [mimo jiné žalobce a osoby zúčastněné na řízení ad 2) a 3)] a vlastníci sousedního domu v ulici N. R. č. p. 1426/21 [osoby zúčastněné na řízení ad 4) a 5)] po určitých jednáních s investorem [osoba zúčastněná na řízení ad 1), dále jen „stavebník“] proti původnímu projektu stavby obsahujícímu šest bytových jednotek neměli

námitek, a na stavbu proto bylo postupně vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení.

[2] V průběhu výstavby však majitelé sousedících nemovitostí včetně žalobce zjistili, že stavba projektovaná jako částečně dvoupodlažní a částečně třípodlažní byla zjevně celá budována jako třípodlažní. Na základě jejich podnětu Magistrát města Hradec Králové (dále jen „stavební úřad“) vyzval stavebníka k bezodkladnému zastavení prací a následně dne 10. 9. 2008 zahájil řízení o odstranění změny stavby podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Na základě žádosti stavebníka ze dne 22. 10. 2008 toto řízení přerušil a dne 2. 12. 2008 zahájil řízení o dodatečném povolení stavby. V rámci řízení vyšel najevo záměr stavebníka rozšířit počet bytových jednotek ve Villa domě ze šesti na devět a realizovat s tím spojené vnitřní i vnější stavební úpravy, které nebyly obsaženy ve schválené projektové dokumentaci. Po jednání s účastníky řízení stavebník snížil plánovaný počet bytových jednotek na osm a upravil některé parametry stavby. Jelikož současně doložil veškeré doklady, jež stavební úřad považoval za potřebné, vydal stavební úřad dne 15. 4. 2009 pod čj. MMHK/047987/2009 rozhodnutí, jímž dodatečně povolil stavbu a zamítl námitky účastníků řízení. Odvolání žalobce a dalších osob proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2009, čj. 10314/UP/2009/Vm.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové; krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 14. 1. 2011, čj. 30 A 1/2010 - 79, zamítl. V odůvodnění především poukázal na skutečnost, že řada žalobních námitek byla vedena jen v obecné rovině, a proto se jimi mohl zabývat jen v odpovídající míře obecnosti (námitka nekorektnosti jednání správních orgánů, narušení pohody bydlení a architektonického charakteru zástavby). Tyto i zbývající námitky spočívající zejména v porušení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, a ve snížení tržní hodnoty žalobcova bytu v sousedním villa domě pak shledal krajský soud nedůvodnými.

II. Kasační stížnost

[4] Ve včas podané kasační stížnosti žalobce uvedl, že jeho námitky byly popsány zcela konkrétně a pregnantně. Žalobcova pohoda bydlení, byť tento pojem není v současném právním řádu definován, byla narušena předmětnou stavbou, neboť okno žalobcova bytu je umístěno cca 11 metrů proti oknu ve Villa domě. Pokud jde o pojem „nekorektnost“, žalobce nenalezl vhodnější označení pro počínání stavebníka a správních orgánů, neboť původně bylo stavební povolení vydáno pro zcela jinou stavbu o menších rozměrech a s menším počtem bytů. Proto žalobce ani jiné osoby původně nečinily žádné právní kroky proti stavbě. Následně stavebník nezákonným způsobem postavil jinou stavbu za faktického přihlížení stavebního úřadu. Žalobce k tomu poukazuje na své tvrzení v bodě 2 žaloby a dodává, že ze strany stavebního úřadu i žalovaného došlo k porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona, které akceptoval i soud v napadeném rozsudku.

[5] Žalobce dále nesouhlasí se závěry soudu ohledně námitky nedodržení § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Důkaz předložený stavebníkem – dokument vypracovaný autorizovanou osobou Ing. P. P. – je pochybný, neboť autorizovanou osobu objednal a zaplatil stavebník a už jenom tato skutečnost by měla být důvodem dalšího zkoumání v tomto směru. Správní orgány nikdy nenařídily místní šetření, kterého se žalobce i další osoby marně dožadovaly, za účelem objektivního přeměření potřebných rozměrů. Žalobce toto přeměření

učinil sám za přítomnosti členů statutárního orgánu společenství vlastníků pro dům č. p. 1692 s tím výsledkem, že odstup Villa domu od domu č. p. 1962 činí 10,50 metrů. Z pouhé skutečnosti, že dům č. p. 1692 je třípodlažní se zvýšeným přízemím je zřejmé porušení stanovených podmínek. Okolnost, že projektant odpovídá za grafickou přílohu předloženou dne 12. 12. 2009 má podle žalobce nulový význam; stavebníkova polemika na toto téma v podání ze dne 22. 2. 2010 je účelová a spekulativní.

[6] Žalobce rovněž trvá na tom, že stavba Villa domu a její nezákonně provedená změna snižuje tržní cenu jeho bytu. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010 - 145, je podle žalobce lichý. Žalobce dodal, že náhradu újmy spočívající ve snížení tržní ceny nemovitosti, která je zřejmá každému odborníkovi na první pohled, bude požadovat v jiném řízení. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že své rozhodnutí považuje za zákonné, věcně správné a plně na něj odkazuje.

[8] Osoba zúčastněná na řízení ad 1) – stavebník ve svém vyjádření uvedla, že stavební úřad postupoval v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona. Stavebník se ztotožnil s názorem krajského soudu, podle nějž bylo možné ve správním řízení použít i podklady, které byly shromážděny v řízení o vydání stavebního povolení. V souladu se zásadami hospodárnosti a procesní ekonomie bylo postačující, když byly tyto podklady pouze doplněny v rozsahu odpovídajícímu navrhované změně stavby. Žalobce ani v kasační stížnosti nespecifikuje, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být dotčena jím tvrzenou nezákonností spočívající v porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona; podle stavebníka by právní postavení žalobce zůstalo nezměněno. Pokud jde o výhrady k odstupům mezi stavbami, stavebník ve shodě s krajským soudem konstatuje, že tyto parametry se oproti původně povolené stavbě v ničem nezměnily a ani žalobce netvrdí opak; napadené rozhodnutí se proto nemohlo dotknout žalobcových veřejných subjektivních práv. Tvrzení žalobce, že údaje obsažené v projektové dokumentaci neodpovídají skutečnosti, je novou námitkou, jíž žalobce neuplatnil v žalobě a která je tak v řízení o kasační stížnosti nepřípustná. K námitce porušení práva žalobce na vlastnictví stavebník s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010 - 145, uvádí, že z čl. 11 Listiny základních práv a svobod nelze dovozovat subjektivní právo žalobce bránit další výstavbě v okolí nemovitosti, kterou žalobce vlastní, a domáhat se toho, aby poměry v území byly navždy konzervovány a nemohly se měnit. V dosavadních řízeních přitom nevyšly najevo skutečnosti a právní argumenty, které by mohly být důvodem k přehodnocení tohoto názoru Nejvyššího správního soudu. Stavebník proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Ke kasační stížnosti podala vyjádření též osoba zúčastněná na řízení ad 5), která se ztotožnila s námitkami žalobce. Dále uvedla, že rozdíl v ploše bytů představuje 54 % zvýšení oproti původnímu schválenému projektu (666 m^2 namísto 430 m^2). Stavebník získal stavební povolení dne 18. 7. 2007, ale již od počátku stavěl uvedených 666 m^2 místo 430 m^2 podle neověřené a neschválené dokumentace, která mu byla schválena až dne 15. 4. 2009. Stavební úřad ve všem vyhověl stavebníkovi, toleroval jeho nekorektní jednání. Podle osoby zúčastněné na

řízení byl porušen § 118 odst. 1 stavebního zákona, neboť stavebník neuvedl žádné důvody své žádosti o dodatečné povolení změny stavby. Za zvláštní považuje vyjádření k této stavbě ze strany útvaru hlavního architekta Magistrátu města Hradec Králové, jež je pro dané řízení zcela bezdůvodné, neboť pro toto řízení nemá tento útvar zmocnění. Žalovaný neprovedl místní šetření, Villa dům se přitom naprosto vymyká ostatním stavbám v této lokalitě. S podivem je též to, že se krajský soud odvolává na stanoviska prezentovaná žalovaným. Osoba zúčastněná na řízení se z těchto důvodů připojila k návrhu žalobce, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu zrušil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že řada žalobních námitek byla vedena skutečně jen v obecné rovině. Kupříkladu ohledně narušení pohody bydlení a architektonického charakteru zástavby žalobce v žalobě uvedl jen následující větu: „*Předmětná stavba evidentně narušuje jejich pohodu bydlení a architektonický charakter stávajícího prostředí*“. Nespokojenost žalobce se způsobem, jakým se krajský soud s jeho námitkami vypořádal, tedy není na místě, neboť hloubka a kvalita argumentace soudu je přímým odrazem hloubky a kvality argumentace žalobce. Nejvyšší správní soud k tomu plně odkazuje na krajským soudem citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, jenž se otázkou kvality žalobních bodů ve správní žalobě podrobně zabýval a jehož závěry plně dopadají na projednávaný případ a byly také krajským soudem správně vyloženy a aplikovány. Namítá-li nyní žalobce v kasační stížnosti, že jeho pohoda bydlení je narušena tím, že okno žalobcova bytu je umístěno cca 11 metrů proti oknu ve Villa domě, pak obdobnou námitku uváděl v žalobě v souvislosti s tvrzeným porušením vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nikoliv ve vztahu k narušení pohody bydlení. Krajskému soudu proto není možné vyčítat, že se touto skutečností při hodnocení námitky narušení pohody bydlení výslovně nezabýval.

[13] Pokud jde o žalobcem zdůrazňovanou nekorektnost jednání stavebníka a správních orgánů, je třeba s ní souhlasit ve vztahu ke stavebníkovi. Ve slušné společnosti je nepřijatelné ignorovat zájmy ostatních a vědomě porušovat dohody s nimi či závazná rozhodnutí státních orgánů. Přesně toho se ovšem stavebník dopustil, když nejprve v rámci územního a stavebního řízení předložil vlastníkům sousedních nemovitostí projektovou dokumentaci Villa domu, s níž vyjádřili souhlas, tuto dokumentaci rovněž schválil stavební úřad, avšak stavebník následně vědomě započal stavět v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací, aniž tuto skutečnost komukoliv sdělil (srov. protokol o podání vysvětlení ze dne 9. 9. 2008, čj. MMHK/123572/2008). Nic nekorektního naopak nelze shledat v postupu správních orgánů. Z úpravy § 129 odst. 3 stavebního zákona je zřejmý úmysl zákonodárce upřednostnit dodatečné povolení stavby prováděné v rozporu se stavebním povolením před jejím odstraněním. Požádal-li tedy stavebník o dodatečné povolení a stavební úřad shledal naplnění zákonných podmínek pro

jeho vydání, nelze tento postup jen proto, že se žalobci nepozdává, považovat za nekorektní, natož za nezákonný.

[14] Jednání stavebníka může naplňovat znaky jiného správního deliktu podle § 180 odst. 3 písm. e) stavebního zákona, za nějž může stavební úřad uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč [§ 181 písm. c) téhož zákona]. Podle tvrzení žalovaného v řízení o žalobě bylo takové řízení s žalobcem vedeno; je přitom na stavebním úřadu, aby při shledání viny uložil pokutu v dostatečně citelné výši, která by stavebníka odradila od podobného jednání v budoucnosti. Jednání stavebníka a s ním spojené sankční řízení však nemá vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Kritéria, při jejichž naplnění může stavební úřad stavbu prováděnou v rozporu se stavebním povolením dodatečně povolit, jsou stanovena v § 129 odst. 2 stavebního zákona. Samo provádění stavby v rozporu se stavebním povolením mezi ně nenáleží. Jedná se totiž společně s žádostí stavebníka o podmínku zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv o skutečnost, kterou by měl stavební úřad zohlednit při vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. V „nekorektnosti" jednání stavebníka, jakkoliv je hodna odsouzení, nenašel proto Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného; napadený rozsudek krajského soudu ve vztahu k této námitce obstojí.

[15] Kasační námitkou porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona s odkazem na bod 2 žaloby patrně žalobce míní nesplnění podmínky pro dodatečné povolení stavby spočívající v předložení podkladů ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce skutečně v rámci řízení o dodatečném povolení stavby nepředložil kompletní podklady, jak jsou vyjmenovány v § 110 odst. 2 stavebního zákona a v navazujících složkových zákonech. Povinnost stanovenou v § 129 odst. 3 ovšem není možné vykládat formalisticky. Jejím účelem jistě není, aby měl stavební úřad k dispozici dvě složky podkladů – jednu ke stavebnímu povolení a jednu k dodatečnému povolení stavby – přičemž řada dokumentů v obou složkách by byla totožná. Pro naplnění podmínky předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení proto postačuje ten výklad, že stavebník je povinen předložit ty podklady, které dokumentují a zohledňují odchylky stavby od schválené projektové dokumentace; stavebník však není povinen opětovně předkládat podklady, jež má stavební úřad k dispozici ze stavebního řízení a na jejichž obsah či platnost nemá odlišné provádění stavby vliv. Z tohoto pohledu se jeví podklady předložené stavebníkem jako dostačující pro vydání dodatečného stavebního povolení: žalobce ostatně ani nespecifikoval, jaké podklady považuje za chybějící a jak by jejich případná absence mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu.

[16] Další námitka se týká nedodržení odstupových vzdáleností mezi Villa domem a domem žalobce. Podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve znění účinném v době rozhodování žalovaného platí následující: *jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umisťované v prolukách*. Mezi žalobcem na straně jedné a žalovaným na straně druhé není sporu o tom, že se tato úprava aplikuje i na projednávaný případ. Žalobce však tvrdí, že minimální odstupová vzdálenost nebyla dodržena. K tomu ovšem zdejší soud poznamenává, že žalobce v kasační stížnosti stejně jako v žalobě ustal pouze v rovině tvrzení a nepředložil ani nenavrhl žádný důkazní prostředek, který by jeho tvrzení mohl prokázat. Pro soud tak má pramalou relevanci žalobcem uváděná skutečnost v kasační stížnosti, že vzdálenosti mezi domy sám přeměřil za přítomnosti členů statutárního orgánu společenství

vlastníků pro dům č. p. 1692 s tím výsledkem, že odstup Villa domu od domu č. p. 1962 činí 10,50 metrů. Věrohodnost tohoto tvrzení žalobce ničím nepodepřel.

[17] Naproti tomu postoj žalovaného je podepřen grafickou přílohou předloženou stavebníkem dne 12. 11. 2009 a zpracovanou autorizovanou osobou, Ing. P. P., která zachycuje situaci s vyznačením odstupových vzdáleností. Nejvyšší správní soud se přitom zcela ztotožňuje s hodnocením této dokumentace krajským soudem: podle grafické přílohy je dodatečně povolená stavba v souladu s § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., projektant za její správnost odpovídá podle § 159 odst. 2 stavebního zákona, žalobce s ní byl před vydáním rozhodnutí seznámen a neměl k ní žádné připomínky. Zpochybňuje-li nyní žalobce grafickou přílohu, činí tak jednak nepřípustně, neboť to již mohl a měl učinit ve správní žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), jednak nedostatečně, neboť své pochybnosti vyvozuje pouze ze skutečnosti, že grafická příloha byla objednána a zaplacena samotným stavebníkem, aniž doložil, v čem se dokument rozchází se skutečností. K tomu Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem podotýká, že ze soutisku původního a nového řešení vyplývá, že stavba Villa domu nedoznala změn v půdorysu ani ve svojí výšce oproti původnímu řešení, a vzájemné odstupy sousedících budov se tedy oproti parametrům původně povolené stavby nikterak nezměnily. Soud rovněž nesdílí přesvědčení žalobce, že *„z pouhé skutečnosti, že dům č. p. 1692 je třípodlažní se zvýšeným přízemím, je zřejmé porušení stanovených podmínek“*. Toto konstatování nevypovídá zhola nic o údajném porušení citovaného předpisu a žalobce nijak neupřesnil, co ho k tomuto závěru vede.

[18] Určitou validitu lze přiznat námitce žalobce, že ve věci mělo být stavebním úřadem provedeno místní šetření (ohledání na místě). To proto, že případné spory ohledně vzdálenosti sousedících staveb by bylo lze nejsnáze vyřešit na místě samém. Na druhou stranu přiznal Nejvyšší správní soud relevanci jednak argumentu žalovaného, že stavební úřad vykonal na místě kontrolní prohlídky a poměry na staveništi mu byly dobře známy (naplnění § 112 odst. 2 stavebního zákona), jednak argumentu krajského soudu, že podklady předložené stavebníkem byly pro posouzení vzdáleností dostatečné a jejich soulad se skutečností nebyl v průběhu správního řízení nijak zpochybňován. Jelikož žalobce podklady předložené stavebníkem nezpochybnil ani ve správní žalobě a nepředložil či nenavrhl důkazní prostředky, které by tyto pochybnosti dokládaly, byl krajský soud oprávněn uzavřít, že neprovedením ohledání na místě správní orgány zákon neporušily.

[19] V poslední námitce žalobce trvá na tom, že stavba Villa domu a její nezákonně provedená změna snižuje tržní cenu jeho bytu. Ani zde však Nejvyšší správní soud neshledal důvod k zásahu a argumentaci krajského soudu považuje za přiléhavou. Na projednávanou věc je plně aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010 - 145, vycházející z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Není přitom rozhodné, že v citovaném rozsudku bylo předmětem soudního přezkumu územní rozhodnutí o umístění stavby, zatímco v nyní projednávaném případě se jedná o rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Podstatou rozsudku je totiž právní názor, podle nějž má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru) mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitostí, musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. V rámci územního řízení – a stejně tak i v rámci stavebního řízení či řízení o dodatečném povolení stavby – je sice stavební úřad oprávněn a povinen posoudit námitku snížení tržní ceny sousedních nemovitostí, avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z hlediska

souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy. V projednávaném případě se správní orgány touto námitkou v těchto mezích zabývaly a žalobcem namítané snížení tržní ceny neshledaly, přičemž jejich závěry žalobce nijak nevyvrátil. Žalobce totiž v žalobě i v kasační stížnosti – obdobně jako v případě dalších námitek – ustrnul na dogmatickém tvrzení o snížení tržní ceny jeho nemovitosti, aniž tuto újmu jakkoliv blíže specifikoval, zdůvodnil a doložil. K tomu tedy zdejší soud sděluje, že subjektivní, charakterem spekulativní a ničím nepodložený názor žalobce o snížení tržní ceny jeho nemovitosti nesdílí. Dodává však, že má-li žalobce snížení ceny jeho nemovitosti za jednoznačné („zřejmé každému odborníkovi na první pohled“), může se domáhat náhrady mimo rámec územního plánování a řízení o dodatečném povolení stavby na základě přímé aplikace čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod za přiměřeného užití § 102 stavebního zákona, včetně ustanovení o subjektech povinných k výplatě náhrad, o lhůtách a procedurách k jejich poskytnutí a o soudní ochraně v občanském soudním řízení (viz citované unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS). Žalobce ostatně sám v kasační stížnosti uvedl, že náhradu újmy bude požadovat v jiném řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná, a proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Pokud se týká nákladů osob zúčastněných na řízení, v jejich případě Nejvyšší správní soud neshledal existenci žádných skutečností, předpokládaných ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s.; proto, v souladu s obecným pravidlem, dle kterého tyto osoby právo na náhradu nákladů řízení nemají, o jejich nákladech nerozhodoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu